

Sygn. akt V U 483/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 listopada 2013 roku

Sąd Okręgowy w Białymstoku

V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Elżbieta Krupińska

Protokolant: Anna Matwiejuk

po rozpoznaniu w dniu 4 listopada 2013 roku w Białymstoku

na rozprawie

sprawy H. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o przywrócenie renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową

na skutek odwołania H. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

z dnia 8 marca 2013 roku Nr (...)

zmienia zaskarżoną decyzję i przywraca H. K. rentę okresową z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową poczynając od 01 marca 2013 roku do 20 lutego 2016 roku.

Sygn. akt V U 483/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 08 marca 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. odmówił H. K. na podstawie przepisów ustawy z dnia 30 października 2002 roku /Dz.U. 2009, Nr 167, poz. 1322/ o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych przywrócenia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową, które ustało w dniu 20 lutego 2013 roku. Decyzja została wydana w oparciu o orzeczenie komisji lekarskiej ZUS, która nie stwierdziła dalszej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową.

Odwołanie od powyższej decyzji wniosła H. K. wskazując, że stan jej zdrowia nadal nie jest dobry, mimo podjęcia systematycznego leczenia, przy czym stan ten ma charakter stały. Odwołująca zaznaczyła też, że w trakcie leczenia była pięciokrotnie hospitalizowana, dwukrotnie przebywała w sanatorium, przebywała na długim zwolnieniu lekarskim i wielokrotnie korzystała z rehabilitacji krtani. Stwierdzona u niej choroba narządu głosu została zakwalifikowana decyzją Państwowego Terenowego Inspektora Sanitarnego jako choroba zawodowa trwała. Zaskarżona decyzja jest zaś zdaniem H. K. krzywdząca, bowiem nie została wydana bez dostatecznej analizy dokumentacji przebiegu choroby i leczenia.

Organ rentowy domagał się oddalenia odwołania podnosząc, iż Komisja Lekarska ZUS nie stwierdziła dalszej niezdolności do pracy wnioskodawcy.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

Odwołanie jest uzasadnione, dlatego zaskarżona decyzja podlegała zmianie.

Zgodnie z art. 17 ust. 4 ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych /Dz.U. 2009, Nr 167, poz. 1322/, prawo do renty tytułu niezdolności do pracy spowodowanej wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową, które ustało z powodu ustąpienia niezdolności do pracy, przywraca się w razie ponownego powstania tej niezdolności bez względu na okres, jaki upłynął od ustania prawa do renty.

W niniejszej sprawie bezsporny był fakt, że H. K. korzystała ze świadczenia rentowego z tytułu częściowej niezdolności do pracy związku z chorobą zawodową od 1997 roku do dnia 20 lutego 2013 roku.

Kwestią sporną była natomiast ocena stanu zdrowia odwołującej w kontekście aktualnego stanu jego zdrowia i niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową. Wobec zaistnienia powyższych wątpliwości, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłej z zakresu schorzenia, na które cierpi wnioskodawczyni tj. foniatry.

Biegła sądowa po przeprowadzeniu analizy dokumentacji medycznej, wywiadu i badania lekarskiego rozpoznała u odwołującej niedowład mięśni wewnętrznych krtani z wrzecionowatą niedomykalnością fonacyjną głośni i trwałą dysfonią, a także wtórne zmiany przerostowe fałdów głosowych. W uzasadnieniu biegła stwierdziła, że zmiany patologiczne narządu głosu odwołującej są pod postacią wspomnianych wyżej schorzeń z zaburzeniami głosu, które powstały w wyniku wieloletniej pracy pedagogicznej i były podstawą orzeczenia w 1995 roku choroby zawodowej przez Państwowego Terenowego Inspektora Sanitarnego oraz przyznania z tego tytułu świadczeń rentowych począwszy od 1997 roku do dnia 20 lutego 2013 roku. Zmiany chorobowe narządu głosu nadal się utrzymują, o czym świadczy wywiad zebrany od odwołującej, bogata dokumentacja medyczna z wieloletniego leczenia w Poradni Foniatrycznej oraz wyniki badań video-stroboskopowych, w tym ostatecznie wyniki tych badań z dnia 08 stycznia 2013 roku i z dnia 15 maja 2013 roku. Charakter objawów, ich nasilenie, bezpośredni ich związek z wykonywanym zawodem, wieloletni okres trwania, brak szans na całkowite wyleczenie, a także pełna i szczegółowa dokumentacja obrazująca istotę choroby oraz jej przewlekły charakter. Powyższe uzasadnia zaś orzeczenie dalszej częściowej, okresowej niezdolności do pracy zarobkowej w związku z chorobą zawodową.

Podsumowując, w ocenie biegłej stwierdzone u odwołującej schorzenia narządu głosu i ich stopień zaawansowania powodują nadal utratę w znacznym stopniu zdolności do pracy zarobkowej zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami. Dalsza częściowa, okresowa niezdolność do pracy w związku z chorobą zawodową została orzeczona na okres 3 lat, od dnia 21 lutego 2013 roku do dnia 20 lutego 2016 roku /k. 16 – 18/.

Do powyższej opinii zastrzeżenia wniósł organ rentowy przedkładając stanowisko Przewodniczącego Komisji Lekarskich ZUS, zgodnie z którym odwołująca w trakcie orzekania przez ZUS badana była przez konsultanta z zakresu foniatry. Konsultant ten przy badaniu nie stwierdził zaś wykładników choroby zawodowej w postaci wtórnych zmian przerostowych fałdów głosowych bądź niewydolności mięśni wewnętrznych z niedomykalnością wrzecionowatą. Stwierdził on natomiast, że wolne brzożgi fałdów głosowych są gładkie, równe, dobrze napięte, a zwarcie fonacyjne jest prawidłowe na całej długości głośni. Rozpoznał on u H. K. zaburzenia o typie dysfonii czynnościowej. Biegła tymczasem stwierdziła zupełnie inny obraz w trakcie badania wziernikowego i w związku z tym wyciągnęła zupełnie odmienne wnioski.

Mając na uwadze powyższe Sąd dopuścił dowód z opinii uzupełniającej biegłej z zakresu neurologii w celu ustosunkowania się do zastrzeżeń organu rentowego.

W opinii uzupełniającej biegła sądowa w całości podtrzymała swe wcześniejsze stanowisko. W uzasadnieniu wskazała, iż Państwowy Terenowy Inspektor Sanitarny w 1995 roku stwierdził u odwołującej przewlekłe przerostowe zapalenie krtani z niedowładem strun głosowych /dawne nazewnictwo/. H. K. od 1994 roku była leczona foniatrycznie i miała wielokrotnie wykonywane badanie video-stroboskopowe z badaniem akustycznym głosu i najnowocześniejsze badania kimograficzne krtani, które dokumentowały i bezspornie potwierdziły istnienie rozpoznanych u niej zawodowych schorzeń narządu głosu pod postacią wtórnych zmian przerostowych fałdów głosowych i niedowładu mięśni wewnętrznych krtani z wrzecionowatą niedomykalnością fonacyjną głośni i trwałą dysfonią. Badania te znajdują się w aktach, ostatnie były wykonywane w dniach 22 maja 2012 roku, 15 maja 2013 roku i 26 marca 2013 roku. Biegła sądowa w dniu 20 maja 2013 roku również rozpoznała niedowład mięśni wewnętrznych krtani z wrzecionowatą niedomykalnością fonacyjną głośni i trwałą dysfonią i wtórne zmiany przerostowe fałdów głosowych, co przedstawiła już w swej wcześniejszej opinii. Zarzut organu rentowego jest zatem całkowicie bezpodstawny jako wydany na podstawie jednorazowego badania przez konsultanta ZUS z zakresu foniatrii, jednakże z pominięciem wyników wielokrotnie wykonywanych przez okres leczenia od 1994 roku badań foniatrycznych i video-stroboskopowych krtani oraz rozpoznań specjalistów foniatrów z B. i O., którym nikt nie zarzucił braku obiektywizmu w ich badaniach /k. 45 – 46/.

Wobec tak uzupełnionej opinii organ rentowy podtrzymał dotychczasowe stanowisko nie precyzując jednakże, dlaczego nie zgadza się ze stanowiskiem biegłej, a zwłaszcza nie odnosząc się do argumentacji biegłej sądowej, w której powołuje się ona na konkretne, przeprowadzane na przestrzeni długiego okresu, badania medyczne, które legły u podstaw jej opinii. Ponadto organ rentowy domagał się dopuszczenia dowodu z opinii innego biegłego z zakresu foniatrii.

Sąd uznał powyższy wniosek za nieuzasadniony. Organ rentowy zarówno wnosząc zarzuty do opinii biegłej sądowej, jak i je podtrzymując poprzestał na dość ogólnikowych stwierdzeniach co do rozbieżności stanowisk biegłej sądowej i konsultanta ZUS. Natomiast nie odniósł się do istoty sprawy tj. dokumentacji medycznej i konkretnych badań, na które powoływano się w opiniach. Dlatego też powyższy wniosek został oddalony jako nie mający dostatecznego umotywowania w świetle już zgromadzonego materiału dowodowego w sprawie.

W konsekwencji Sąd dał wiarę ustaleniom poczynionym ostatecznie przez biegłą w opiniach, albowiem wyrażone przez nią wnioski są logiczne i właściwie uzasadnione, nie zawierają także wewnętrznych sprzeczności. Opinie zostały opracowane po przeprowadzeniu badań odwołującej i wnikliwej analizie dokumentacji lekarskiej, w tym przede wszystkim dokumentacji przedłożonej przez odwołującą w toku postępowania, a także po zapoznaniu się z umotywowanym stanowiskiem organu rentowego. W tych okolicznościach Sąd w pełni podzielił wnioski zawarte we wspomnianych opiniach i przyjął je za swoje.

Wobec powyższego Sąd stwierdził, że odwołująca spełnia warunki zawarte w art. 17 ust. 4 wspomnianej już wyżej ustawy, niezbędne do przywrócenia jej prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową w okresie od 01 marca 2013 roku do dnia 20 lutego 2016 roku.

Tym samym odwołanie, w myśl art. 477¹⁴ § 2 kpc, należało uwzględnić.